

AURICĂ SIMION

1938—1984

AUREL SIMION (sub acest nume era cunoscut), sau A. Simion, cum și-a semnat întotdeauna lucrările, s-a născut în satul Cindești, comuna Albeștii de Muscel, județul Argeș, la 26 aprilie 1938.

A urmat cursurile Școlii pedagogice din Cimpulung-Muscel și a fost un an învățător de țară. În 1961 a absolvit strălucit Facultatea de istorie a Universității din București. La aceeași facultate a obținut în 1970 titlul de doctor în istorie, impunând, ca întotdeauna, printr-o scripitoare inteligentă și temeinică pregătire.

Din 1961 până la începutul lui noiembrie 1984 a lucrat în cercetare la Institutul de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R. De mai mulți ani era cercetător științific principal.

Opera sa se concretizează în câteva zeci de studii în reviste de specialitate și culegeri colective, precum și în mai multe cărți.

A publicat în „Anale de istorie”, „Revista de istorie”, „Acta Musei Napocensis”, „Revue Roumaine d'Histoire”. A fost unul dintre întemeietorii revistei istorice de mare popularitate „Magazin istoric”. Doi ani a fost în

colegiul de redacție, iar între iunie 1968 — martie 1969, secretar de redacție.

Și-a adus o valoroasă contribuție la elaborarea unor culegeri de studii sau mari lucrări colective privind luptele greviste ale proletariatului din România, istoria militară a poporului român, Insurecția militară din august 1944, lupta de eliberare națională a Românilor din Ardealul cedat în august 1940, contribuția României la înfrângerea definitivă a Germaniei fasciste și eliberarea popoarelor, locul Partidului Comunist Român în viața politică a țării până la 1944 și rolul său conducător în lupta pentru victoria socialismului și edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate în România.

Partea cea mai impresionantă a operei sale o constituie însă, cărțile:

1 — Józsa Béla, București, Institutul de Studii Istorice și Social Politice de pe lângă C.C. al P.C.R., 1971, 146 p. (colaborare).

2 — Dictatul de la Viena, Cluj, Ed. Dacia, 1972, 306 p.

3 — Comitetul Național Antifascist din România, București, Ed. Politică, 1973, 101 p. (colaborare).

4 — Insurecția națională antifascistă armată din august 1944, București, Ed. Politică, 1973, 102 p. (în colaborare).

5 — Clasa muncitoare, forță socială fundamentală a mișcării antifasciste din România, București, Ed. Politică, 1974, 182 p. (colaborare).

6 — Regimul politic din România în perioada sept. 1940 — ian. 1941, Cluj, Ed. Dacia, 1977, 327 p.

7 — Preliminariile politico-diplomatice ale insurecției române din august 1944, Cluj, Ed. Dacia, 1979, 511 p.

8 — Agresiunile naziste din Europa în anii 1938—1939, București, Ed. Eminescu, 1983, 462 p.

După câteva lucrări de istorie locală sau regională, Aurel Simion, grăbit parcă de un timp pe care numai el îl presimțea a fi scurt, s-a preocupat de sinteze. Mari studii privind luptele muncitorilor mineri din România în perioada 1923—1928, ale muncitorilor metalurgiști din aceeași perioadă, locul clasei muncitoare în fruntea rezistenței antifasciste din România, politica Europei anilor 1939—1940 și Dictatul de la Viena, o încercare de analiză a istoriografiei privind perioada 1940—1944, Istoria Uniunii Tineretului Comunist din România.

Dar dincolo de tot și de toate, cele trei cărți publicate în editura Dacia vor rămâne ca o premieră: fiecare dintre ele reprezintă prima și singura sinteză românească a problemei. „Dictatul de la Viena” este cea mai completă lucrare de până azi a istorio-

grafiei noastre în această problemă. Aurel Simion a scris prima carte din istoriografia noastră, monografie și aceasta, în care tratează problema istoriei țării în perioada guvernării legionare de la 6 septembrie 1940 până la rebeliunea din ianuarie 1941. În sfârșit, o carte despre care s-a scris mai puțin, este monografia României în perioada ianuarie 1941 — august 1944, moment de referință pentru istoria contemporană a României.

Membru al partidului, A. Simion a fost un om al cetății. A publicat mult în presa centrală de partid, a vorbit la radio, a comentat la televiziune, a ținut conferințe, a fost referent în comisii de doctorat, a predat studenților cursul de „Probleme fundamentale ale istoriei patriei”. Deși a luat parte la sesiuni științifice interne și internaționale, deși era un admirabil orator, A. Simion a ținut să se exprime mai mult în scris. Avea un stil frumos; cărțile lui s-au impus și din acest punct de vedere.

Aurel Simion a fost un om deosebit, de o mare candoare sufletească, un om de caracter, sensibil la marile dureri trecute ale neamului nostru. Timpul nu i-a îngăduit să aibă o vîrstă. A trăit doar niște ani. Cu doi ani mai mult decît Vasile Pârvan. Prezența lui o vom citi în opera lui. Cine, dintre noi, la anii lui, poate să spună că a lăsat neamului său, mai mult ?

GH. DUMITRAȘCU